

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2621

гр. Варна, 05.07.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в закрито заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Г.

Членове: Иванка Д. Дрингова
Ивелина Владова

като разгледа докладваното от Деспина Г. Г. Въззивно гражданско дело № 20233100501387 по описа за 2023 година

С Решение № 779/8.03.2023г по гр.д.№ 14991/2022г на ВРС-30с-в СА ОТХВЪРЛЕНИ предявените от ищеца К. Г. Г. ЕГН ***** с пост.адрес гр.Аксаково ул.,,*****" № 15 против ответника М Г. К. ЕГН ***** с адрес гр.Варна ж.к."*****", искове в условията на обективно и субективно съединяване искове, както следва: да бъде осъден ответникът да МУ заплаща месечна издръжка в размер на по **450лв**, платима до 1-то число на месеца, за който се дължи, считано от датата завеждане на ИМ - 14.11.2022г, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска от деня на падежа до окончателното плащане, до настъпване на законна причина за изменение или прекратяване на дължимата издръжка, на осн.чл.144 СК, както и да заплати на ищеца сумата от **2735,20лв**, представляваща издръжка за периода от 10.05.2022г до 13.11.2022г, на осн.чл.149 вр.чл.144 СК.

Въззивна жалба вх.№ 2179/22.03.2023 е подадена от К. Г. Г. , чрез адв.Н. М. срещу решението на ВРС, като счита същото за неправилно и необосновано, постановено в нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Оспорва изводите на ВРС-Варна за неоснователност на претенцията. Счита, че са налице предпоставки за уважаване на исковете.

Ищецът К е навършил пълнолетие, син е на М Г. К., обучава се редовно обучение в средно образователно училище през 2022-2023г и не притежава

имущество, от което да се издържа.

Фактът, че работел с цел допълнително да си задоволи някои от потребностите и запазване на досегашния си стандарт на живот, тъй като след като навършил пълнолетие майка му не му давала абсолютно никакви пари и по тази причина, въпреки трудностите и практическата невъзможност, работи и учи редовно обучение, за да завърши средното си образование и продължи във висше училище.

Ответницата получава редовно средно възнаграждение от над 2300л и може спокойно, без затруднения да заплаща исканата издръжка на пълнолетния и учещ редовно в 12 клас в средно училище син, като основанията за това са следните :

Възразява срещу повърхностните изводи на съда, който не е обсъдил цялостно доказателствата и който не е преценил и си е позволил тълкуване по отношение възнаграждението на К., който работи не по негово желание, а поради това бил изоставен от майка си по време на редовно си обучение в средното училище, за да задоволява основните си житейски потребности от храна, облекло и др., за духовно развитие, както и за изграждането му като личност.

Съдът не е направил преценка, че за обезпечаване издръжката на К. до завършването му на средното образование ще са му необходими значителни парични средства, като за осигуряването ѝ би следвало да допринесат и двамата родители.

Съдът неправилно е ограничил правото на издръжка на К., който имал доходи от 450лв нетно ТВ, с които покривал нуждите си и по тази причина не му се дължала издръжка. Моли това обстоятелство да бъде възприето като факт на липса на издръжка от единия родител, който не изпълнявал моралното си задължение.

В безизходицата, в която било поставено детето от майка си и предстоящото му дипломиране, разходи по абитурентския бал и ежедневни разходи за храна, облекло, транспортни разходи и др. да е принудено да работи и учи.

ВРС не е преценил, че и след навършването на 18-год.възраст на 10.05.2022г К. е бил поставен в крайна нужда от родната си майка, като

разчитал само на помощта на баща си.Затова не му останало нищо друго, освен да започне да работи, въпреки невъзможността едновременно да учи редовно и да работи.

От 28.02.2023г К. е прекратил трудовото си правоотношение с „Експерт ойл" ЕООД със Заповед № 152/ 27.02.2023г, която представя по делото като ново доказателство пред ВРС.

От 28.02.2023г ищецът се подготвял за предстоящите изпити и матура, като е преминал през един предварителен приеман изпит в МЕИ-Варна, който бил издържал, но обявените резултати дали е приет за студент за 2023-2024г щели да бъдат изложени на 30.03.2023г, поради което ще представи допълнително доказателства Във връзка с предстоящите изпити е вземал частни уроци, които са включени в исканата сума пред ВРС за издръжка, които съдът напълно неоснователно не съобразил.

Към момента на завеждане на исковете ищецът е ученик, прекарва част от времето си в училищна среда, където се храни , трябва да е облечен подходящо и да разполага с учебни помагала, пособия и материали.

Неизменен разход за доверителя ми към завеждане на ИМ и към края на 12-ти клас е разходът за организация на бала, в който разход следва да участват и двамата родители, като се има предвид, че и сестра му Н Г. Г. също е абитуриентка по това време. Баща им бил поел всички разходи за двете си деца, без майката да участва в абсолютно никакви разходи.

Тя дори не се обаждала по телефона след развода, не се грижела и за двете си деца, не плащала никакви суми, видно от приложените извадки по банковите сметки на децата.

Неправилно съдът е приел, че майка му се грижела за сестра му Н и заплаща издръжка, тъй като след развода и двете деца не останали да живеят при майка си, което се потвърдило от свид. М Ст.С. Сестра му Н Г. също била оставена от майката без средства и затова била принудена поради крайна нужда, още като непълнолетна да започне работа. Затова и преводите от 8.08.2022г по банковата ѝ сметка са от работодателя ѝ, а не били суми, направени от майката, което било видно с просто око, но съдът нито го видял, нито установил. От 1.03.2023г Н също престанала да работи и се подготвяла за предстоящите изпити във ВУЗ-овете.

В този смисъл на К. му била необходима издръжка и като средства за адекватната реализация и поемане на първоначалните разходи по организация на студентския му живот.

Ищецът счита, че майка му била изтеглила умишлено кредити с цел да не заплаща издръжката на децата си и затова моли да не бъдат отчитани като намаляващи задължението ѝ за издръжка. Те били изтеглени единствено с цел хитрост и заобикаляне на закона.

В случая е видно, че кредитът от 18 000лв бил изтеглен през 2022г малко след получаване на ИМ от К.. Следователно, майката на К. е счела, че може да поеме вноските по кредита, без да се поинтересува предварително двете ѝ деца, живеещи при бившия ѝ съпруг, дали имат нужда от издръжка, с какво се хранят, какво правят, болни ли са или здрави и по този начин била дала приоритет на други нужди.

Доколкото ищецът е ученик редовна форма на обучение в задължително предвиден етап от средното образование, съдът не е преценил, че същият не би могъл да работи и да се подпомага, но това било станало поради крайно negliжираното поведение и безотговорност на майката, която била оставила в крайна нужда и двете си деца, които заради нейния егоизъм били принудени да работят и да учат редовно обучение, а не като връстниците си само да посещават училище.

Счита за несериозно заключението на съда, че ищецът може да се издържа от работа на компютър, и може да го използва като средство за набавяне на доходи, тъй като това можело да стане в бъдеще, когато завършел обучението си или разполагал с много свободно време, но в настоящия момент това било невъзможно, а не било и задължително. Компютърът му бил необходим за подготовка за програмиране на задания от училище, а не за бизнес.

Възразява срещу извода на съда, който зачитал като вид дадена издръжка закупеният от майката на лизинг "луксозен" телефон от 40,92лв и заплащането на ежемесечна такса по него от 36лв. Неправилно била изчислена изплатената сума за лизинга на телефона на К., както и платената такса за проведени разговори. Лизингът за телефона се заплащал от майката за период след м.септември до м.март вкл., което възлизало на 461,52лв. Никое от децата не е искало такъв телефон, но това отново било неразумното решение

на майка им. Това не било задоволяване нуждите на ищеца, който можел да ползва по-евтин телефон, но майка му била маниачка на скъпи телефони и нейният личен телефон бил още по-люксов.

Съдът не е съобразил и това, че издръжката по чл.144 СК се дължала не само от бащата, а от двамата родители според материалните им възможности.

Съдът не е съобразил и това, че даването на издръжка, освен законоустановено било и морално и нравствено задължение на родителя предвид необходимостта от осигуряване на условия и възможности за едно добро образование на детето. В този см. родителят следва да предпочете и да отдаде предимство на задоволяване нуждите на децата си пред своите собствени, дори това от своя страна да налага изтърпяване на известни житейски лишения и трудности.

В ППВС № 5/1970г е посочено принципното положение, че възможност за даване на издръжка е винаги обективна и конкретна и се определя от имуществото и от доходите на задълженото лице. При присъждане на издръжка на пълнолетни учащи деца се преценява и обстоятелството дали плащането и няма да създаде особени затруднения на родителя. В този см. съдебната практика: Решение № 199/17.05.2011г по гр.д.№ 944/2010г на ВКС; Решение № 195/1.06.2011г и др. В случая ответницата притежава средства над необходимото за своята издръжка, което позволява заплащане на издръжката на пълнолетното и дете.

Повърхностно било тълкуването на съда, че заплащането на издръжка ще съставлява особено затруднение за майката, като изобщо не е обсъдил представения НА за собственост на апартамент в ж.к. "Чайка", от който тя може да генерира доходи, тъй като не го ползва, а живее при М Ст.С в ж.к."Младост" бл.142.

Преди около 4 месеца ответницата била изтеглила потребителски кредити и била закупила за лични нужди и удобство и автомобил "Алфа Ромео". Така че пари имала само за себе си.

Въззивникът имал необходимост от средства за задоволяване от социални и образователни нужди, което задоволяване не може да се случи само от доходите на К..

От друга страна, М Г. К. получава възнаграждение около 2 300лв,

нямала други задължения за издръжка, нямала здравословен проблем и липсвали обстоятелства, които да обуславят особено затруднение за нея /Решение № 179/ 22.03.1996г по гр.д.№ 1285/1995г на ВКС/

Възразява срещу кредитираните свидетелски показания от приятеля на М Г.К., с когото тя живее на семейни начала, тъй като той се явявал заинтересована страна от изхода на делото и затова моли показанията му да не бъдат ценени. Относно изявлението му във връзка с обтегнатите отношения между майка и син, били такива понеже К. разкрил извънбрачната ѝ връзка с М и разобличил лъжите и предателството към баща му, като от този момент нататък майка му била настроена срещу него.

Възразява и срещу извода на съда, с който определя като ненужен изкараният любителски шофьорски курс, закупеният мотоциклет от баща му и предвидените две почивки от по една седмица за сумата общо 9 000лв, но съдът не бил отчел, че това не били неговите пари, а дадени от баща му, който така бил преценил и продължавал да се грижи и за двете си деца, да им дава джобни пари, да плаща тока в къщата, да се грижи за храната, дрехите им и всичко останало, а съдът само изчислявал как не трябва майката да дава издръжка на децата си и как бащата давал пари за ненужни неща. В края на краищата парите били негови, нямало ограничения за горна граница за даване на издръжка на деца от родител и той бил преценил дали да дава, колко и за какво да дава на децата си, за тяхното благополучие. Съдът не бил усетил, че за бащата децата били всичко, те били неговия живот.

Твърди, че по делото на ВРС не бил разрешен главният въпрос - защо майката на децата не се грижела по никакъв начин за тях, не давала издръжка за непълнолетната си дъщеря Н и за К., които не живеели при нея, а не защото си изкарвали пари, като работели и учили и нямало нужда тя да заплаща издръжка. Баща им бил поел всички разходи, а съдът преценявал и решавал да не притеснява майката за нищо, да си живеела спокойно, да си харчела парите сама и нямало нужда да плаща на децата си издръжка.

Съдът се бил впуснал да защитава майката на К., като не бил отчел, че и двете деца имали големи разходи и отговорността за поемане на разноските и възпитанието по тях не е само на бащата, а на двамата родители.

Неоснователно съдът се е впуснал да изчислява на каква стойност възлизат дадените като разход на К. от баща му суми от общо 9 000лв. Нито

К., нито бащата имали искане майката да поема на половина сумите за направените разходи като част от неговия разход, защото разходът бил в пъти много по-голям. Към него не били включени тоалетите на децата, нито ежедневните им разходи към тях, нито разходите по изпращането на децата на абитуринтския бал, кетърингът за гостите, както и таксите за нощувки и вечери за двете деца. Разходите, които реално била направила майката за децата си след развода от м..09. до м.03.2023г за К. били общо в размер на 878,42лв.

Не били представени никакви доказателства за заплащането на каквито и да било други суми под формата на издръжка от майката.

С решението си ВРС толерирал поведението на една недобросъвестна майка, която била изоставила напълно учащите си деца и те се принудили да работят, да учат и изпълняват нейните задължения вместо нея.

Поради изложеното моли за отмяна решението на ВРС и вместо него да се постанови решение, с което да бъдат уважени исковете по чл.144 СК и чл.149 СК.

Претендират се и сторените по делото разноси.

С въззивната жалба е направено искане за приемане като доказателство заповед № 152/27.02.2023г за освобождаване от длъжност на К. Г.Г. от длъжност „обслужващ бензиностанция“, на осн.чл.325 ал.1 т.1 КТ

В срока по чл.263 ГПК е постъпил **писмен отговор вх.№ 40203/30.05.2023г от М К.** със становище за неоснователност на жалбата. Счита постановеното от ВРС за правилно и законосъобразно и затова моли за потвърждаването му.

Възразява се, че в жалбата не се съдържали действителни твърдения коя част от решението на ВРС била неправилна и липсвали аргументи за това. Същата била написана изключително обвинително към въззиваемата, които обвинения не били във връзка с предмета на делото, а с личните й отношения в семейството.

Твърденията, че въззивникът бил принуден да работи понеже след навършване пълнолетие майка му не му давала никакви пари, били несъстоятелни. Видно от изложеното в ИМ и допълненията към нея, както и от събраните доказателства, К. е пълнолетен млад мъж, живеещ с баща си в

собствено на бащата жилище. Към датата на решението и към настоящия момент има значителни материални придобивки от баща си, вкл. шофьорски курс, личен мотор, скъп компютър и марково облекло, финансови средства и други. Затова несериозно било да се твърди, че бил принуден по финансови съображения да работи, след като има къде да живее, не заплаща битови сметки и сметки за дома, а едновременно с това с баща му са преценили да вложат средства и за шофьорски курс, мотор, скъп компютър, почивки и други.

Нещо повече, от приложената по делото педагогическа характеристика от учебното заведение е видно, че този млад човек пропуска основно първите и последни часове, защото му било трудно да поддържа мотивацията си, което осъзнавал, но не можел да промени.

Няма нито едно доказателство, от което да било видно, че бил "принуден да работи" и затова не ходели на училище.

По същия начин абитуриентският бал, скъпите дрехи и зимните и летните почивки за по 1000лв не били правно задължение на родителя, макар и в родната действителност да се смятало така.

Няма да коментира твърденията за другото дете Н, тъй като не са предмет на производството, а представлявали единствено опит от страна на въззивника да бъде представена майката като чудовище, което било изоставило децата си, а това не отговаряло на истината. Изложеното в ИМ и във ВЖ било с цел процесуалния представител на ищеца и въззивник да обиди безнаказано майката по лични свои съображения.

Към датата на последното с.з. въззивникът бил ангажиран по трудово правоотношение и решението му през м.март да напусне работа по взаимно съгласие било негово право, но до тази дата той имал абсолютната възможност да се издържа от доходите и имуществото си и затова всички останали твърдения били абсолютно безпочвени.

Вярно било, че въззивникът е ученик и вероятно му предстояло кандидатстване, но нищо приложено по делото не сочи, че приема учебния процес на сериозно - нито оценките му, нито преценката му дали средствата следвало да се вложат в скъпи материални придобивки или в образование.

От приложената справка било видно, че добрите оценки не му били

приоритет и категорично не можело да се разбере на какви частни уроци е ходил, по какво и какво е научил там.

Действително, предвид обидното поведение на К. към неговата майка /обаждал ѝ се само за пари, нагрубявал я, не желал да бъде част от живота ѝ/, след навършването на пълнолетие от негова страна, тя му била давала пари спорадично и заплащала лизинга за скъпия му телефонен апарат и телефонната му сметка. Това, обаче, не следвало да бъде вменено в нейна вина. Нищо от поведението на въззивника не показвало, че същият имал нужда от средства за живот - напротив, той работел, получавал заплата и нямал никакви разходи, а се радвал и на подкрепата на баща си.

Твърденията, че майката била изтеглила кредит само и единствено, за да не плаща издръжка, били несъстоятелни и лишени от здрава житейска логика - според процесуалния представител на ищеца майката била готова да заплаща лихви само и само да не дава пари на своя пораснал и възмъжал син.

Във в.ж. било споменато, че освен законоустановени задължения, родителят имал и нравствени и морални такива, с което въззиваемата също е съгласна.

Законовите предпоставки за отпускане на издръжка на пълнолетно лице, което да посещава училище са няколко: 1/ лицето да не може да се издържа от доходите и имуществото си; в настоящия случай тази предпоставка категорично не била налице, тъй като в производството пред ВРС безспорно се установило, а и не било отречено от ищцовата страна, че бащата на К. подпомагал сина си със значителни материални средства. Не се споделя разбирането на въззивника, че едновременно не можел да се издържа от доходите и имуществото си заради това, че майка му не му давала издръжка, но счита за нормално да инвестира значителните финансови средства от баща си в други материални неща, а не в образованието и живота си. Нещо повече, до края на м.февруари той по свое желание е работел на трудов договор и е получавал нормално за неговата възраст възнаграждение, като по този начин първата и основна предпоставка за отпускане на издръжка на пълнолетно учещо лице не е осъществена.

2/ Необходимо е лицето, от което се иска да заплаща издръжката, да може да я заплаща без особени затруднения, което в настоящия случай също не е налице. Въззиваемата не получава чисто възнаграждение от 2300лв

месечно. За разлика от своя син, няма кой да се грижи за нея и кой да заплаща разходите ѝ. По делото били представени доказателства за нейните разходи, от които ставало ясно, че ако тя му заплаща исканата издръжка, ще разполага с по-малка сума за живот от него, каквато не била целта на закона.

Освен липсата на законови предпоставки за заплащане на издръжка, "нравствените и морални задължения" в отношенията родители - деца не следва да касаят само едната от страните и не следва да бъдат обуславяни единствено от финансовата нужда. К. се държал обидно и неуважително и искал от майка си само и единствено пари при положение, че не изпълнявал своите синовни задължения. В тона на ИМ и ВЖ синът също би следвало да има нравствени и морални задължения към майка си; да спазва определено поведение, да я посещава, да търси близостта ѝ и съветите ѝ, да показва синовна почит и уважение. По делото не е коментирано нищо такова.

Друг въпрос е колко правилно е да се претендира издръжка след като търсещото я лице /синът/ разполага с повече парични средства от задълженото лице /майката/.

По делото очевидно се изяснява, че въззивникът не е поставен в невъзможност да се издържа от имуществото си, а за майката – че няма възможност да дава търсената издръжка без затруднения. Установено било тъкмо обратното - че синът К. поддържал прекрасен стандарт и разполагал с повече отколкото много други млади хора на неговата възраст.

Поради изложеното няма и основание за претенция за заплащане на издръжка със задна дата.

Поради изложеното моли за потвърждаване решението на ВРС.

Претендират се сторените разноси, като бъде оставено без уважение възражението на въззивната страна за намаляване на адв.възнаграждение.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД съобразява, че не са налице хипотезите на т.1, 2 и 3 от ТР № 1/2013г на ОСГТК, налагащи даване указания на страните по правната квалификация на иска, разпределение на доказателствената тежест и възможност за ангажиране на доказателства, респ. служебно събиране на такива. Ето защо, жалбата заедно с писмения отговор следва да бъде насрочена за разглеждане в о.с.з.

Що се отнася до отправеното с в.жалба искане за приемане като

доказателство по делото заповед № 152/27.02.2023г за освобождаване на К. Г.Г. от длъжност „обслужващ бензиностанция“, на осн.чл.325 ал.1 т.1 КТ, същата следва да бъде приобщена към доказателствения материал по делото, на осн.чл.266 ал.1 ГПК, а и фактът, установяван чрез нея /че ищецът е напуснал работата, от която е получавал ТВ/, не се оспорва от въззиваемата страна, видно от изложеното в ПО

По отношение на обстоятелството дали е приет за студент за 2023-2024г, следва да му бъде дадена възможност да представи такива доказателства.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба вх.№ 2179/22.03.2023 е подадена от К. Г. Г. срещу решение на ВРС-30с-в № 779/8.03.2023г по гр.д.№ 14991/2022г , с което СА ОТХВЪРЛЕНИ предявените от ищеца К. Г. Г. ЕГН *** с пост.адрес гр.Аксаково ул. „*****" № 15 против ответника М Г. К. ЕГН ***** с адрес гр.Варна ж.к."*****", искове в условията на обективно и субективно съединяване искове, както следва: да бъде осъден ответникът да МУ заплаща месечна издръжка в размер на по **450лв**, платима до 1-то число на месеца, за който се дължи, считано от датата завеждане на ИМ - 14.11.2022г, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска от деня на падежа до окончателното плащане, до настъпване на законна причина за изменение или прекратяване на дължимата издръжка, на осн.чл.144 СК, както и да заплати на ищеца сумата от **2735,20лв**, представляваща издръжка за периода от 10.05.2022г до 13.11.2022г, на осн.чл.149 вр.чл.144 СК.**

ПРИЕМА И ПРИОБЩАВА като доказателство по делото заповед № 152/27.02.2023г за освобождаване на К. Г.Г. от длъжност „обслужващ бензиностанция“, на осн.чл.325 ал.1 т.1 КТ

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на въззивника да представи доказателства за приемането му във ВУЗ и каква специалност.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в о.с.з. на **21.07.2023г от 10ч**, за която дата и час да се призоват страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____